

Stvari koje su važne – kreiranje izložbe u učionici

SAŽETAK:

Nekoliko predmeta iz kolekcije Muzeja ratnog djetinjstva se koristi da potaknu učenike na razmišljanje o ličnim predmetima i načinima na koje oni mogu pružiti utjehu i podršku u teškim vremenima. Učenici i učenice zajednički prave izložbu u učionici.

Glavna starosna grupa

12-16

Potrebno vrijeme

1 x 45 minuta

Potrebni materijali

Mali papiri i hemijske olovke

Ciljevi

- Razvijanje empatije i saosjećanja prema djeci koja odrastaju u ratnim okolnostima
- Izgradnja razumijevanja o načinima na koje lični predmeti mogu biti izvori utjehe, sjećanja i ohrabrenja
- Podsticanje na kreativnost i njegovanje umijeća pričanja priča

Resursi

Kofer

Prije rata roditelji su me odveli na podjelu paketića u Skenderiji, i tada sam dobila ovaj mali kofer. U to vrijeme služio je za sakupljanje sitnih igračaka, a u ratu je služio kao prtljag za sklonište. U njemu sam nosila sitnice potrebne za sklonište (karte, zelena šibica iz lanč-paketa, svijeća ili baterija ako bih imala, vunene pape, plastična kašika, čaša, zavoj i sl.). Jedno vrijeme je služio za sakupljanje gelera i čahura. Tada je i pukla njegova ručka, pa sam improvizovala ovu novu. :)

Ponekad je služio za prikupljanje podbjela koji smo jeli u ratu. Također sam ga nosila kada bih išla po hljeb na Ciglane. Dva frotalja hljeba bi komotno stala u njega. Čak je i mjesečna humanitarna pomoć mogla stati u njega! Sjećam se da sam jedno vrijeme u njemu sakupljala i razne žice koje smo vadili iz uništenih auta, a koje su služile za pravljenje municije za praćku. Hvala mojoj mami Rasemi što ga je sačuvala.

Nejra (ž), r. 1984. Bosna i Hercegovina

U Eritreji je 7 sati navečer

Bio sam prvi razred srednje škole i imao sam veliku grupu prijatelja. Moji prijatelji i ja bismo se okupljali svakog dana u 7 sati navečer i tada bi krenuli priča, igra, zbijanje šala i sve ono što tinejdžeri rade. Ali za razliku od tinejdžera iz drugih krajeva svijeta, mi živimo pod prijetnjom slanja u vojni kamp. Kada navršimo 16 godina, vlada nas šalje u vojne kampove, na obuku za ratište na granici s Etiopijom.

Iako mi se pomisao da napustim svoju mamu ili svoje prijatelje nije sviđala, znao sam da moram otići iz Eritreje prije nego što napunim 16 godina.

Otišao sam zajedno sa svojom starijom sestrom. Dan prije nego što ćemo napustiti Eritreju sestra me je odvela u crkvu i tu smo se molili zajedno. Tada mi je dala i jedan lančić s krstom, koji uvijek nosim sa sobom – ne mogu zamisliti da se odvojim od njega. Ovo je drugi lančić koji sam ponio sa sobom iz Eritreje i želim da ga sada Muzej čuva.

Svake večeri kada je u Eritreji 7 sati navečer pomislim na svoje prijatelje i vrijeme koje smo provodili zajedno i poželim da sam sada s njima.

Tekie (m), r. 2004. (Eritreja)

Medo

Nakon što sam 2014. godine izgubio dva prsta desne ruke, proveo sam dva i po mjeseca u bolnici. Podigao sam nepoznati predmet sa zemlje – ispostavilo se da je to bio fitilj koji je izazvao eksploziju. Mama mi je kupila ovog medu tokom boravka u bolnici. Uvjerila me je da će me on čuvati. Kada god bih začuo pucjavu, pribio bih se uz zid do mog kreveta i tako sklupčan grlio ovog medu. Vjerovao sam da će sve biti uredu dok god budem spavao s njim.

Kada sam se vratio kući iz bolnice, bilo me je strah izlaziti iz kuće i išao sam jedino u školu. Vremenom sam ponovo počeo izlaziti s prijateljima, ali me još bilo strah i uvijek sam na ruci nosio gips. Iako mi je isprva bilo nezgodno, u školi sam polako počeo crtati i pisati lijevom rukom. Sada mi se čini kao da sam oduvijek bio ljevak.

Oleksiy (m), r. 2003. Ukrajina

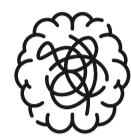

KATEGORIJE

Teme

Hrana i prehrana, prijatelji, pronalaženje bezbjednosti, sakrivanje, život poslije sukoba i njegove posljedice

Emocije i osjećanja

Ponos, nada, zahvalnost, gubitak

Tipovi predmeta

Igračke, modni detalji

Metodologije

Pravljenje izložbe (fizičke ili virtuelne), pričanje priča

Kratki uvod

U ovoj aktivnosti ćemo koristiti nekoliko predmeta iz kolekcije Muzeja ratnog djetinjstva da potaknemo učenike na razmišljanje o ličnim predmetima i načinima na koje nam oni mogu pružiti utjehu i podršku u teškim vremenima.

U toku realizacije aktivnosti, pobrinite se da najavite učenicima da dijele one predmete i priče koje im nije problem podijeliti kako bi se izbjegli neprijatni trenuci koji bi mogli prizvati bolna sjećanja.

Napomena: U slučaju da su učenik ili učenica spremni podijeliti veoma ličnu, dirljivu priču, vaša uloga je da u učionici stvorite i održite siguran prostor kako bi se učenici mogli izraziti i kako bi njihovi vršnjaci pokazali empatiju i podršku.

Pripremni rad nastavnika/ice ili edukatora/ice

Nije potrebna opsežna priprema za ovu aktivnost, jer se većinski zasniva na doprinosu učenika u vidu pričanja priča.

Aktivnosti

Prvi korak

Neka jedan učenik ili učenica pokažu sliku i pročitaju priču o Nejrinoj aktovci (dostupno u Dodatku 1 za printanje). Onda neka drugi učenik pokaže sliku i pročita priču o Tekievoj ogrlici. Zatim neka treći učenik pokaže sliku i pročita priču o Oleksiievom plišanom medi.

Drugi korak

Potaknite učenike da razmisle o predmetima i pričama iza njih, postavljajući otvorena pitanja kao što su:

- 1 Koje ste emocije osjetili kada ste čuli priče vezane za ove predmete?
- 2 Šta mislite zašto su ovi predmeti izloženi u Muzeju – kakve nam priče oni pričaju o iskustvu djece u ratu?
- 3 Kakvu važnost u našim životima imaju pokloni, fotografije i uspomene?

Treći korak

Zamolite učenike i učenice da među ličnim stvarima koje imaju kod sebe potraže nešto što bi mogli dodati u izložbu. Predmeti trebaju imati kratku priču (dugu 4–5 rečenica), koju učenici treba da napišu i postave uz svoj predmet. Kratka priča treba da objasni odakle im predmet, koju važnost ima za vlasnika/icu i zašto je za njih bitan.

Napomena: Ovi predmeti mogu biti modni dodaci (npr. nakit), bilježnice, itd. Ako učenici i učenice ne mogu da se odluče u vezi sa predmetom koji biraju, mogu izložiti i fotografiju sa telefona (fotografiju nekog predmeta, nečega njima važnog). Također, ako ne žele koristiti telefon, mogu nacrtati neki njima važan predmet – uspomenu, predmet koji im nešto znači a trenutno je kod kuće, itd. Potaknite ih da budu kreativni!

Kada učenici pripreme predmete, izložite ih na predviđeno mjesto u učionici, ili ih rasporedite širom učionice da omogućite bolje iskustvo gledanja izložbe.

Četvrti korak

Dajte vremena svim učenicima da posjete novonastalu izložbu – da pogledaju “donirane” predmete i pročitaju kratke priče.

Aktivnost završite time što ćete se zahvaliti svim učenicima za njihov doprinos, i za to što su bili dovoljno otvoreni i kreativni da naprave tako divnu i ličnu izložbu u kratkom vremenskom periodu.

Moguće dodatne aktivnosti

Nastavnici/ice ili edukatori/ice mogu organizovati izložbe učenika na bilo koju temu, npr. možete zamoliti svakoga da od kuće donese predmet koji ih podsjeća na nešto ili za njih na neki način predstavlja nadu, ili hrabrost, ili ljubav, i da sa predmetom donesu i kratku (maksimalno 150 riječi) priču o predmetu (fotografija, igračka, modni detalj, odjeća, itd.) i onome što taj predmet znači za osobu koja ga je donijela.

Ove pop-up izložbe mogu biti dobar način da učenici postanu svjesni svog okruženja i načina na koji se sa njim povezujemo, načina na koji onome što nas okružuje možemo pokazati poštovanje, te da spoznaju kako možemo koristiti pričanje priča da druge edukujemo o problemima koji su nama važni, itd.

DODATAK 1

Kofer

Prije rata roditelji su me odveli na podjelu paketića u Skenderiji, i tada sam dobila ovaj mali kofer. U to vrijeme služio je za sakupljanje sitnih igračaka, a u ratu je služio kao prtljag za sklonište. U njemu sam nosila sitnice potrebne za sklonište (karte, zelena šibica iz lanč-paketa, svijeća ili baterija ako bih imala, vunene pape, plastična kašika, čaša, zavoj i sl.). Jedno vrijeme je služio za sakupljanje gelera i čahura. Tada je i pukla njegova ručka, pa sam improvizovala ovu novu. :)

Ponekad je služio za prikupljanje podbjela koji smo jeli u ratu. Također sam ga nosila kada bih išla po hljeb na Ciglane. Dva frtalja hljeba bi komotno stala u njega. Čak je i mjesečna humanitarna pomoć mogla stati u njega! Sjećam se da sam jedno vrijeme u njemu sakupljala i razne žice koje smo vadili iz uništenih auta, a koje su služile za pravljenje municije za pračku. Hvala mojoj mami Rasemi što ga je sačuvala.

Nejra (ž), r. 1984. Bosna i Hercegovina

U Eritreji je 7 sati navečer

Bio sam prvi razred srednje škole i imao sam veliku grupu prijatelja. Moji prijatelji i ja bismo se okupljali svakog dana u 7 sati navečer i tada bi krenuli priča, igra, zbijanje šala i sve ono što tinejdžeri rade. Ali za razliku od tinejdžera iz drugih krajeva svijeta, mi živimo pod prijetnjom slanja u vojni kamp. Kada navršimo 16 godina, vlada nas šalje u vojne kampove, na obuku za ratište na granici s Etiopijom.

Iako mi se pomisao da napustim svoju mamu ili svoje prijatelje nije sviđala, znao sam da moram otići iz Eritreje prije nego što napunim 16 godina.

Otišao sam zajedno sa svojom starijom sestrom. Dan prije nego što ćemo napustiti Eritreju sestra me je odvela u crkvu i tu smo se molili zajedno. Tada mi je dala i jedan lančić s krstom, koji uvijek nosim sa sobom – ne mogu zamisliti da se odvojim od njega. Ovo je drugi lančić koji sam ponio sa sobom iz Eritreje i želim da ga sada Muzej čuva.

Svake večeri kada je u Eritreji 7 sati navečer pomislim na svoje prijatelje i vrijeme koje smo provodili zajedno i poželim da sam sada s njima.

Tekie (m), r. 2004. (Eritreja)

Medo

Nakon što sam 2014. godine izgubio dva prsta desne ruke, proveo sam dva i po mjeseca u bolnici. Podigao sam nepoznati predmet sa zemlje – ispostavilo se da je to bio fitilj koji je izazvao eksploziju. Mama mi je kupila ovog medu tokom boravka u bolnici. Uvjerila me je da će me on čuvati. Kada god bih začuo pucnjavu, pribio bih se uz zid do mog kreveta i tako sklupčan grlio ovog medu. Vjerovao sam da će sve biti uredu dok god budem spavao s njim.

Kada sam se vratio kući iz bolnice, bilo me je strah izlaziti iz kuće i išao sam jedino u školu. Vremenom sam ponovo počeo izlaziti s prijateljima, ali me još bilo strah i uvijek sam na ruci nosio gips. Iako mi je isprva bilo nezgodno, u školi sam polako počeo crtati i pisati lijevom rukom. Sada mi se čini kao da sam oduvijek bio ljevak.

Oleksiy (m), r. 2003. Ukrajina

